

Й.В.Сталин подготви тази война – неговата подготовка бе пълна и всестранна. Той се съобразяваше единствено със сроковете, поставяни от самия него. Хитлер разруши неговите планове. Всичко това Европа трябва да осъзнае и запомни!

Съветски адмирал Н. Г. Кузнецов

Походът на Изток – превантивна война

Германската жертва за Европа

д-р Рудолф Кюнаст

Шестдесетгодишнината от започването на войната срещу СССР ни дава отново повод да обърнем внимание върху все по-ясно доказуемия през последните години неин превантивен характер и да подчертаем огромната опасност от болшевиизирането на цяла Европа по него време. Западна Европа се размина с тази опасност само поради факта, че германските дивизии изпревариха на Източния фронт с няколко седмици задвижването на огромния руски валък. За съжаление и до днес германските средства за масова дезинформация не информират за този нов поглед към историята на XX век, разпространявайки старите превъзпитателни клишета.

Макар и публикувана за първи път през 1991 г., тази статия не е загубила своята актуалност и до днес.

Датата **22 юни** е годишнина от започването на Похода на Изток и с това Втората световна война навлезе в своята решителна фаза. След успешната светкавична война (Blitzkrieg) срещу Полша и Франция, в Норвегия и на Балканите, нарастващата опасност от Изток трябваше да бъде отстранена чрез германско нападение. Заради авантюрата на Мусолини в Албания и Гърция, както и просъветския преврат в Белград, станалият по необходимост Балкански поход на германските армии забави с решаващи седмици началото на войната срещу СССР. Необичайно рано започналата сурова зима на 1941/42 година допринесе много за спирането пред вратите на Москва и Ленинград на започналото в началото с извънредни успехи германско настъпление. Още от самото начало за германското командване беше ясно, че се касае за една схватка на живот и смърт. Адолф Хитлер започва своята **Прокламация към германския народ** от 22 юни 1941 г.¹⁾ с думите: „Подписан от тежки грижи“ и пише в писмото си от 21. юни 1941 г. до Мусолини: „В момента няколко месечни размисления и грижи завършиха с най-твърдото решение в моя живот.“²⁾ Това сигурно не е било лекомислено нападение.

¹⁾ Deutsches Nachrichten Büro am 22.6.1941 също и Max Domarius, *Hitler, Reden 1932 bis 1945*, Wiesbaden 1973, Bd.II.2,S.1726-1732.

²⁾ Zit. in Fritz T. Epstein und Malcolm, *Das Nationalsozialistische Deutschland und die Sowjetunion 1939 bis 1941*, Washington 1948; auch in Max Domarius, aaO., S. 1735.

Германското нападение бе обосновано от Хитлер с гигантско руско настъпление на около 160 дивизии към общата германско-съветска граница, след похода срещу Полша, както и зачестяващите нападения и гранични нарушения от страна на Москва в Балтийските страни, преди всичко върху Литва, също така Румъния и България. При посещението на Молотов в Берлин на 12/13 ноември 1940 германското правителство трябваше да изслуша неизпълнимите искания на Москва за да разбере, че никакво дългосрочно равноправно партньорство със СССР не е възможно.

Сталин искаше да използва създалото се положение за да разпростре своето влияние върху цяла Европа и с това да придвижи напред [еврейската] световна комунистическа революция. Затова в Прокламацията на Фюрера се казва също така, че „една по-нататъшна териториална експанзия не само би била грях на бездействие, а престъпление към германския народ, ако не и към цяла Европа“.

Владеещото десетилетия наред следвоенно твърдение за [вероломното] „нападение на нацистките фашисти върху [миролюбивия] Съветския съюз“ имаше превъзпитателно предназначение. С картината на коварното германско нападение върху една миролюбива, неподготвена и дори напълно изненадана, съюзена чрез договор страна, същевременно можеха да бъдат обяснени огромните поражения на съветските армии и мащабните германски териториални завоевания през първата военна година. Походът на Изток бе характеризирани като предварително планиран още през 1923 г. в *Main Kampf* от Адолф Хитлер – като следваща отдавна планивана крачка в стремежа на Хитлер към световно господство. И най-малко като безскрупулно средство, без каквато и да е необходимост, за завладяване на „жизнено пространство на Изток“. Този възглед се затвърди и в учебниците на германските училища.

Още в самото начало, от германска страна се надигнаха гласове срещу едностранчивата картина на историята представяна от съветската пропаганда. [пропагандата на победителите от Втората световна война и техните васали – особено следвоенните правителства на Германия]. Те обаче не можаха да се наложат. По-късно почти не бяха взети под внимание недвусмислени доказателства, подкрепени със съществени факти пояснения за руските агресивни намерения през 1941/42 година и посрещнати като несериозни ревизионистични писания.³⁾ Чрез административни разпоредби на властите, дори бе направен опит да бъдат възпрепятствувани публикации, посочващи истинските намерения на Москва през 1941 г. Такъв е случаят с похвалната статия на Йоахим Хофман *Водене на война от гледна точка на СССР*⁴⁾, от службата за военноисторически изследвания във Фрайбург, чиито ръководител, професор Месершмидт, при документиране Похода на Изток и неговата предистория, забрани публикуването на какъвто и да е обвинителен материал срещу Сталин и едва чрез съдебно решение бе удържан от намерението му да наложи такива противонаучни манипулации.⁵⁾

За пръв път един общопризнат германски учен – Ернст Топич, въпреки че не е историк, а философ и социолог, се наложи със своя труд *Войната на Сталин*⁶⁾, 1985, анализирайки действителната дългосрочна стратегия на Сталин, целяща след една европейска война, заключителната намеса на СССР – нещо, което изглежда, че оправдава Похода на Изток, защото без нападението на Хитлер, цяла Европа би била изложена на сигурната опасност от съветска окупация.

³⁾ Max Klüwer, *Präventivschlag 1941*, Berg 1986; Hansjoachim W.Koch, in *Historical Journal* (26,Nr.4, 1983, S. 891-919), in ders (Hrsg.): *Aspects of the Third Reich*, 1985, und in *Deutschland in Geschichte und Gegenwart*, 1989, Nr.1-3.

⁴⁾ Joachim Hoffmann, *Die Kriegführung aus der Sicht der Sowjetunion*, in *Militärgeschichtliches Forschungsamt* (Hrsg.), *Das Deutsche Reich und der Zweite Weltkrieg*, Bd.4, 1983.

⁵⁾ Näheres hinzu in Rolf Kosiek, *Historikerstreit und Geschichtsrevision*, Tübingen 1987, 1988, S. 147 f.; ebenso Jörg Albißer in *Criticon*, Nr. 100, 1987, S. 120-123.

⁶⁾ Ernst Topitsch, *Stalins Krieg*, Hamburg-Herford-Stuttgart 1985, 1990.

През 1989 г. се появи германското издание на сензационния труд *Ледоразбивачът. Хитлер в сметките на Сталин* от Виктор Суворов⁷⁾, въз основа на английската дисертация „Съветските военни приготовления до 22 юни 1941 г.“⁸⁾ Пишещият под псевдоним бивш съветски генерал-майор от Главния щаб, имащ възможност да хвърли поглед в московските архиви и познаващ добре мемоарната литература на съветските висши офицери, успя да донесе на Запад неизвестни досега доказателства. С обилен материал, Суворов доказва гигантските усилия за въоръжаване и точните военни приготовления от страна на СССР, съпоставяйки успоредно с това съответните политически решения за войната. Така например на 19.08.1939 г. в Политбюро под председателството на Сталин бива взето решение за голямата европейска война. Германско-Съветският договор от 23.08.1939 г. трябваше да подтикне Хитлер за похода срещу Полша и към една изтощителна война с западните съюзници, за да може Сталин по-късно с пресни сили да прибере своята жътва като „онзи, който последен се смее“. Едновременно с това, от 1939 г. започва изграждането на шестнадесет съветски нападателни армии от първи ешелон, при изоставянето на мерките за отбрана и въоръжаване. Суворов доказва в подробности съветските нападателни приготовления до пролетта на 1941 г. и гигантското дислоциране на военни части на германско-съветската граница. Масата на съветските ударни армии, на парашутните части, тия на НКВД за окупираните територии, автомобили и танкове, подходящи за аутобаните на Централна Европа и ред други факти, изключват всичко друго освен нападателните намерения на Сталин. На 13 юни 1941 г. бе достигната точката от която повече няма връщане (the point of no return). На този ден започва транспортирането на втори стратегически ешалон от шест съветски армии към Западния фронт. Според Суворов това е небивала в световната история железопътна операция, чието привършване се планува за 10 юли 1941 г. Същевременно на този 13 юни започва придвижването към границата на наличните шестнадесет нападателни армии от първи стратегически ешалон, според Суворов – „началото на най-голямото придвижване на военни части в историята на цивилизацията“. Обаче тъкмо за това целта на това дислоциране като извънредно мероприятие „повече от четири десетилетия [1989] след привършването на войната е все още държавна тайна“.

Въз основа на всички свои познания Суворов идва до извода: „по своето значение, тази дата превъзхожда значително 22 юни 1941 г. ... след този ден войната със СССР беше неизбежна и тя трябваше да започне независимо от това какво би предприел Хитлер“. Към това Суворов добавя – може би уместно: „Хитлер обаче прозря намерението на Сталин и това е причината, Втората световна война да вземе такъв неочакван за Сталин край. Той получи само половината Европа.“

С това Суворов доказва твърдението на д-р Йохан Хофман в неговото подробно писмо като читател във FAZ [Frankfurter Allgemeine Zeitung] 16.10.1986 г. за нападателните намерения на Сталин: *Споменатите тук исторически факти са неопровержими и намеренията на Сталин не допускат произволно тълкуване... Ако се вземе под внимание положението от съветска страна, то се налага извода, че през лятото на 1941 г. единият агресор – Хитлер, има последната възможност да изпревари другия агресор.*

С това фактите и изводите лежат ясно пред нас и впрочем би било нормално, ако именно германското историческо изследване с благодарност възприеме тези доказателства. Естествено обаче, на германските историци-превъзпитатели съкрушителните доказателства за нападателните намерения на Сталин не подхождат на техния концепт. Така Г. Городецки се опитва в издаваните от Мюнхенския исторически институт *Тримесечни исторически тетрадки* в 1989 г., стр.645 и т.н., под заглавие: *Сталин и нападението на Хитлер върху СССР. Дискусия върху легендата за германския превантивен удар*, да подкрепи старата легенда за „миролюбивия чичко Сталин“ и опровергае Суворов и Хофман.

⁷⁾ Виктор Суворов, *Der Eisbrecher. Hitler in Stalins Kalkül*, München 1989.

⁸⁾ Виктор Суворов, in RUSI, *Journal of the Royal United Service Institute for Defense Studies*, London, Juni 1985, S.50-55, deutsch in Rolf Kosiek, *Historikerstreit und Geschichtsrevision*, aaO., S.200-220.

Дори ако това не му се отдава твърде убедително, тъй като фактите са прекалено очевидни, Хелмут Ауербах, също от споменатия исторически институт, в своята работа от 3 май 1990 г. като нещо лице към федералната служба срещу вредни за младежта издания – (BPS), във връзка с книгата *Данни и факти от Третия Райх* от д-р Армин Ритер, използва това изложение за да подчертае: „отдавна опроверганата от историческото изследване националсоциалистическа теза за превантивната война на Хитлер срещу СССР по повод излязлата наскоро книга на Виктор Суворов... е отново анализирана и отхвърлена.“ И средствата за масова пропаганда се разсипват да твърдят германското нападение. Особено тия, упражняващи се в едностранчиво „преодоляване на миналото“ трябва да вземат присърце това, което още през 1985 г. не някой друг, а английският издател на статията от Суворов писа в увода: *Историци, които досега безкритично възприемаха твърдението, че Сталин през лятото на 1941 г. е жертва на една непредизвикана агресия, би трябвало да имат повод за ревизиране или поне да променят възгледите си.*⁹⁾

С признаване на превантивния му характер, Похода на Изток придобива съвсем друго значение. Сигурно, след пълно нападателно разгръщане, предвидените съгласно плана на Сталин и дислоцирани по западната съветска граница през юни 1941 г. повече от двадесет съветски армии, едва ли биха били удържани от германския Вермахт. Те бяха уязвими само до края на 1941 г. в техните казарми и частично по железницата. Тъкмо върху този факт почиват големите германски успехи в началото с милиони съветски военнопленници. Също така, може да бъде прието като сигурно, че в такъв случай победоносно напредващата през Германия Червена армия нямаше да спре на Рейн, а може би щеше да бъде повикана от комунистически приятели в страните от Западна и Южна Европа и би стигнала до Атлантическия океан и Средиземно море. Сталин едва ли би се трогнал от писмени протести откъдето и да идват, заплашващи неговата обявена цел – Световната революция и завладяването на цяла Европа при такива изгодни условия и липса на истинска съпротива. След сломяването на германците той щеше да си присвои тази част на света.

През 1941 г. по-нататъшното изчакване от германска страна би било действително безотговорно. Германското нападение през 1941 г. следователно представлява защитата на цяла Европа и може да се прецени като понесена предимно от германците защитна мярка срещу отново и отново връхлитащите нападения от Изток върху Европа от времето на хуните, унгарците, монголците и турците. За това, че Източна и части от Централна Европа през 1944/45 г. все пак паднаха в ръцете на Съветския съюз и трябваше да изтърпят тежките десетилетия на подтисничество, носят отговорност късогледите западни съюзници. Германия с цялата си мощ искаше да възпрепятствува именно това.

Значителна част от младежта на Европа след 1941 г. осъзна заплахата от еврейския болшеvizъм и взе участие в този поход – саможертва на Изток.

На оцелелите не бе отсъдена благодарност. Те трябваше по-късно да изтърпят тежка съдба в своята родина. Само малцина доживяха, макар и късно, признание за своята доброволна жертва и за това, което тя в действителност представлява – спасението на значителна част от Европа и запазване на европейската свобода и култура от източния тоталитаризъм [еврейския болшеvizъм].

Преведе от немски език Аспарух Етцел

[...] – бел. на преводача.

⁹⁾ Wie Anm. 8, S.50 bzw. (deutsch) S. 169